

[Finansministeren.]

ning til Bevillingerne, og han føjede til, at det, der skete fra Rigsdagens Side, var, at man gav Tilslutning til de enkelte Bevillinger, men det samlede Overblik maatte paa hvile Finansministeren. Der ligger i disse Betragtninger, saaledes som fremført, en Antydning af, at jeg skulde forsøge at fralægge mig mit Medansvar for den finansielle Situation, der foreligger. Denne Antydning, synes jeg, kunde det ærede Medlem roligt have sparet sig. Jeg har ikke til Hensigt at løbe fra mit Ansvar, men det forekommer mig, at de Taler, som er blevet holdt rundt i Landet fra forskellig Side, giver Indtryk af, at enkelte Partier, der har været med til at træffe de i Regeringen og Rigsdagen truffne Beslutninger om Bevillinger, nu ligesom vil lægge Luft mellem sig og Ansvaret. Der er brugt Udtryk om, at Millionerne nu ruller, at ingen ved, hvor vi er henne, at vi er som et Skib uden Ror, der driver for Vejr, Vind og Strøm. Det er heroverfor, jeg har ønsket at understrege — og jeg tager gerne Anledning til at gøre dette paa ny —, at det har intet med de reelle Forhold at gøre, hvis de enkelte Partier efter deres Medarbejde i Regeringen i de forløbne Maaneder siden den 5. Maj nu paa det økonomiske Omraade vil fremstille sig som klogere og forsigtigere, end den førte økonomiske Politik har været Udtryk for. Det har altid interesseret mig, naar Betragtninger om vor økonomiske Stilling er fremført af Medlemmer af dette høje Ting, at faa fastslaaet, hvad det er for Dispositioner, der har været uforsvarlige eller muligvis forkerte i de forløbne Maaneder. Det maa forekomme mig mere positivt, om ærede Medlemmer, der vil fremføre Kritik af Bevillinger af en eller anden Art eller mod selve Tendensen, der er fulgt, gav Udtryk for, paa hvilke Omraader de fandt at Uforsigtigheden eller, om man vil, Letsindigheden havde givet sig Udtryk.

Naar jeg har sagt dette, maa jeg føje til, at ingen i denne Sal og ingen i dette Land kan være blind for, at vor finansielle Situation for Statens Vedkommende og den økonomiske Situation for Landets Vedkommende maa give Anledning til Maadehold og Forsigtighed. Det kan næppe være ubekendt for det høje Ting, at jeg for mit Vedkommende i en Række af de Taler, jeg har holdt i de forløbne Maaneder, meget stærkt har understreget dette. Jeg har anset det for nødvendigt at træde op mod den Betragtning, at vi skulde være kommet ind i en Slaraffenlands-Situation ved Besættelsens Ophør, og jeg har vendt mig mod, at

der fra forskellige Befolkningsgrupper fremføres som øjeblikkelige Fordringer Krav, som vi af nærliggende Grunde ikke er i Stand til at honorere, medmindre vi vil løbe Risikoen for at drive ud i en uoverskuelig inflatorisk Tilstand. Paa den anden Side har det været en Nødvendighed, dikteret af flere nærliggende Hensyn, at der for Arbejdernes Vedkommende og for Tjenestemændenes Vedkommende blev taget et stort Skridt frem mod Retableringen af Realløniveauet fra før Krigen. Jeg maa gaa ud fra, at ingen i denne Sal har villet stille sig paa det Standpunkt, at denne Bestræbelse var forkert og urimelig, uanset at vi for at opnaa dette Formaal maatte gaa Lønstigningsvejen.

For den kommende Tids Vedkommende er det afgørende dette, at der søges tilvejebragt Betingelser for en Prissænkningspolitik ud fra den selvfølgelig Opfattelse, at den herigennem opnaaede yderligere Forbedring af Reallønnen for Arbejderne og af Købekraften for Lønmodtagerne i det hele hviler paa et solidere og sundere Grundlag end den Købekraft, der søges tilvejebragt ved fortsatte Lønforbedringer. Det er min Overbevisning, at det ikke blot for Samfundet som Helhed er en holdbar Linie, men at den ogsaa er i dyb Overensstemmelse med de Ønsker, der næres af Befolkningen.

De Synspunkter, som det ærede Medlem fremførte for den kommende Tids Vedkommende, og som sammenfattedes i Ønsket om, at der efter Valget maatte finde en sagkyndig Gennemgang Sted af Statens hele Administration, har jeg for mit Vedkommende intet at indvende imod. Der kan utvivlsomt være meget, der taler for en saadan Fremgangsmaade.

Jeg ønsker blot til Slut over for det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard at bemærke, at jeg ikke har den Opfattelse, at vi, selv i ugunstigste Tilfælde, maa regne med et samlet Underskud for indeværende Finansaar og for næste Finansaar paa $1\frac{1}{4}$ Milliard Kroner. Jeg har anslaaet Underskuddet for indeværende Finansaar til ca. 600 Mill. Kr., og jeg mener, at Underskuddet for det kommende Finansaar, der er opført til godt 500 Mill. Kr., vil blive nedbragt i Kraft af de midlertidige Forbrugsafgifter, som ikke er medtaget paa Budgettet. Jeg haaber altsaa paa, at Underskuddet ikke bliver saa stort som anslaaet, men jeg skal under ingen Omstændigheder forsøge at skjule, og har heller ikke ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget gjort Forsøg derpaa, at dette Under-